



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 1334/2019**  
**08.05.2019. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, Гордане Ајншпилер Поповић и др Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Ивана Делић, адвокат из ..., против тужене ББ, коју заступа пуномоћник др Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења ништавости одредбе уговора, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1359/18 од 25.12.2018. године, у седници већа одржаној 08.05.2019. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1359/18 од 25.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1359/18 од 25.12.2018. године.

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Сомбору П бр.648/18 од 19.09.2018. године, исправљеном решењем тога суда од 19.11.2018. године, ставом првим изреке утврђено је да је одредба члана 9. уговора о кредиту са девизном клаузулом за куповину стамбеног објекта уз коришћење средстава из буџета Републике Србије број .. од 18.11.2009. године, који је закључен између тужиоца и тужене, која гласи: „корисник кредита се обавезује да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење, на основу одлуке о тарифама накнаде банке, плати банци једнократну накнаду у висини од 0,50% од износа одобреног кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем за евро на дан плаћања“ ништава и да не производи правно дејство. Ставом другим обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 13.779,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.03.2010. године па до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 48.047,00 динара.

Виши суд у Сомбору је пресудом Гж 1359/18 од 25.12.2018. године одбио жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Сомбору II бр.648/18 од 19.09.2018. године исправљену решењем од 19.11.2018. године. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремено ревизију, због погрешне примене материјалног права. Ревизију изјављује с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе разматрања правних питања од општег интереса и ради уједначавања судске праксе.

У одговору на ревизију тужилац предлаже да се ревизија одбаци, трошкове је опредељено тражио.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса нити за уједначавањем судске праксе, ни новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите те начин пресуђења и разлог за усвајање тужбеног захтева. Тужена се у ревизији позива на судске одлуке, међутим, ради се углавном о одлукама првостепених судова, које не могу да буду израз устаљене судске праксе због чега није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. Образложења побијаних пресуда за одлуку о усвајању захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права из чланова 12, 15, 46, 47, 105, 109. и 1065. Закона о облигационим односима. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова одговарају и усклађене су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у примени ових законских одредби, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права, односно у складу су са правним ставом Врховног касационог суда, заузетим на седници Грађанског одељења 02.04.2019. године, због чега не постоји потреба за одлучивањем о ревизији тужене у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. а у вези са чланом 403. став 3. ЗПП и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке

друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је суду дана 04.04.2018. године. Вредност предмета спора је 13.779,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору, у коме вредност предмета спора у износу од 13.779,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, те је одлучено као у ставу трећем изреке.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија  
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**